

запропорений
КОЖМАК
The Hedgehog

кусає і коле двічі в місяць

Ч.: 4.

Мюнхен-Ельванген, 15. червня 1947.

Рік: II.

Де два б'ються...

...воробці, де незгоди кість, там той третій накинці — зернятка їм з'їсть.

Всюди зелено... всюди шалено,
В залах гарячо, в нервах студено,
Бевін — не бе він. Тасс каже: Да!
Молотов крикнув: Бідо — біда!...

U. S. A. на вуса дивляться скоса,
Маршал тримає в пальцях бомб-оса,
Батько здригнувся: Згода тепер,
Демографія в СССР!

Плаче і просить ЦК сметанка:
Дайте доляра, або хоч франка!
Пишуть поети розміром злим —
Все їм мішає ритміку рим...

Турок сміється, грек грає грека,
В Лондоні зимно, в Кореї спека...
Берлін озвався: Я — чоловік,
Черви згубились, але є — пік.

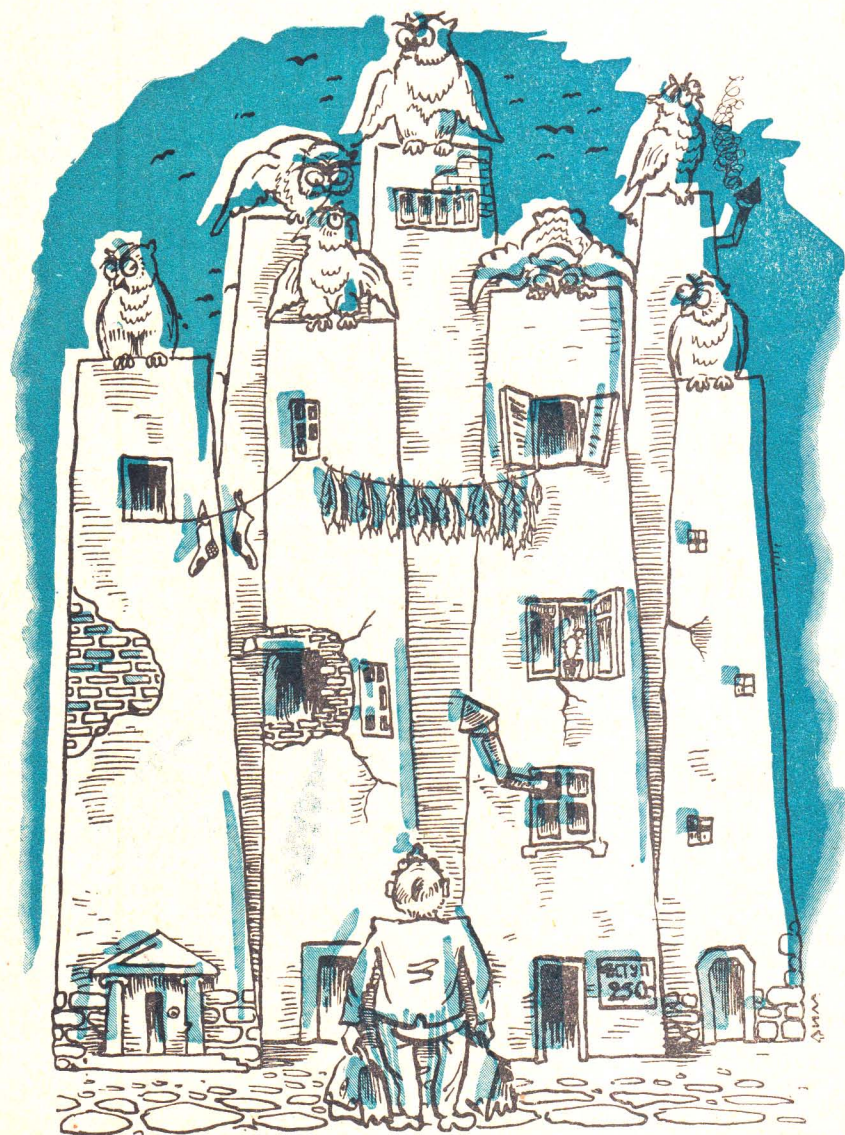
В нас знов проблема: скринінг і зупа,
Сине, чи жовте, чия є Упа...
Партія другій бажає мата,
Неньку забувши, лас брат брата.

Теок

І знову... об'єднання

"...розцінюючи існування в наших умовах шости самостійних українських висоних шкіл як явище ненормальне, а навіть шкідливе... зліквідувати нездоровий стан розпорощення високошкільних осередків".

З резолюції конференції Цесус-у

Після зосередження осередків ВИСОКИХ шкіл навколо централі.

Тоді, коли всі наші запроторені редактори зводять завзяті бої, виливаючи один одному масло на голову, (навіть не зважаючи на астрономічну ціну цього продукту), ми, хоч і не заключували пресового перемир'я, вирішили — інакше. Нам пригадалася стара покійниця Австрія і її цісарська династія, для якої довгі роки діяв славетний клич:

Alii bella gerunt et tu felix, Austria, nube!

І замість лаяти конкуренцію, закидаючи їй опортунізм, замість вибивати шибі або засуджувати невинний задрукований папір до автодафе, — „Люшня“, що народилася, була, в нас під гомін великодніх дзвонів, вирішила й собі скористатися австріяцькою засадою і — віддатися за нелюба. Вуєатого, колочого, старшого за неї — „Іжака“. Вона прибралася в чепурний народний стрій, намазала на червоно губи, убльондинилася, заблиснула круглими колінами, вишкірила білі зуби і — зловила старого. Таборові шепетухи доповіли в секреті джигунові „Іжакові“, що в „Люшні“ велике придане, яке їй розкукана ЗОЗУЛЯ з лісу принебала.

„Іжак“ глянув на „Люшню“, підкрутив уса і, хоч, бувало, він на своїому віку бачив гарніші дівки, — післав сватів. Свати вернулися з рушниками, вишиваними ще вдома, бо, де ж було „Люшні“ на чужині німії українських гарбузів дістати?

Відгуляли весілля. З самогоном і гопаком, з привітальними телеграмми, з українськими стравами. Були і дриглі, і вареники, і борщ, і піріжки. Було сало і квашена капуста. Навіть меду козацького не бракувало.

А за деякий час були — хрестини. Аякже! Часи тепер такі. Все відбувається скоро, яки час короткий став. Навіть сонце тепер на дві години спішиться. Так, що бідна німота мусіла годинники переставляти. Але добре їм так, пощо війну — програвали.

Дитина вродилася кумедна. Півбіла, півчорна, ні на маму, ні на батька не схожа. Комаха якась непосидюча: завжди лише літає і кусає. Куми придумали їй ім'я „Комар“ та ще й „запроторений“ добавили, щоб і мовознавці з „трибуни“ були вдоволені. Так ото наш „Комар запроторений“ народився — далеко від рідної стріхи, на далекому запроторенні.

Старі тимчасом, ніби „Іжак“ і „Люшня“, відпочивають, а до роботи синка заставили. І тепер мусить „Комар“ — на 1. і 15. кожного місяця — вилитати і кусати грішників, і розвеселяти душі запроторених праведників.

Отак обійшлося в нас без ще одної громадянської війни. А „Комар“ порадижує нашим газетам зробити те саме. Нехай „Час“ бородачий ожениється на легкодушній „Неділі“, а сварлива семінарстка „Трибуна“ віддасться за спокійні пролетарські „Вісті“, тоді мабуть ЦПУЕ стягне нашим журналістам ті намордники, що їх їм на недавньому З'їзді слушно наложено.

„Культури у нас багато”

Старий учитель російської літератури, Іван Іванович Іванов запитав першого учня 8-ої класи Баранова:

Хто написав „Євгенія Онегіна”?

Баранов швидко встав із місця і кліпаючи очима, почав виправдуватися:

— Я не написав „Євгенія Онегіна”. Даю вам слово честі, товаришу учителю, що не — написав. Іванов усміхнувся.

— Вірю вам, що „Євгенія Онегіна” не ви написали, але може ви мені скажете, хто написав?

Баранов знову закліпав очима.

— Може написав хтось інший, але не я. Даю вам слово честі!

Іванов махнув рукою.

— Сідайте! Петров, може ви мені скажете, хто написав „Євгенія Онегіна”?

Петров встав і, впершись руками в лавку, твердо заявив:

— Подібними дурницями я не займаюся. Ви добре знаєте, товаришу вчителю, що я ставлюся поважно до науки і таких речей написати не міг. Запитайте у дижурного класи.

Дижурний без виклику сховався з місця.

— Товаришу учителю! Ручуся вам, що ніхто з учнів нашої класи „Євгенія Онегіна” не писав. Можливо, написав хтось із учнів 7-ої класи.

Іванов підчас перерви в учительській кімнаті підійшов до учителя російської граматики Митрофанова і розповів йому докладно про випадок у 8-ій класі.

— Знаєте що, дорогий? — зваво порадив Митрофанов. — Якщо ви хочете конче довідатися, хто це написав, зверніться до директора.

Директор школи, до якого звернувся Іванов, глибоко задумався.

— Я довідаюся, хто це написав — пообіцяв він. — Довідаюся і потім скажу вам...

По обіді до Іванова зайшов начальник місцевого відділу НКВД Козлов.

— Що доброго чувати, Іване Івановичу? — весело запитав він.

— Знаєте, дорогий... — почав Іванов і знову розповів сусідові про сьогоднішній випадок у школі.

— То ви кажете, Баранов не признається, що написав „Євгенія Онегіна”? — перепитав Козлов. — Мені він признається!

Другого дня по обіді до Іванова побідно влетів начальник відділу НКВД Козлов.

— Ну, я не казав вам? Знаєте, Іване Івановичу, хто написав „Євгенія Онегіна”?

Іванов мовчав.

— Я взяв Баранова в роботу, припер до муру і він мені признався! Отже знайте, що „Євгенія Онегіна” написав ніхто інший, як ваш Баранов! При тому ще вия-

вилося, що його батько підкуркульник.

Іван Іванович Іванов, недобиток царизму, старий учитель російської літератури у советській школі, не втримався на ногах і — впав просто на підлогу.

Подав О дуд.

Добра порада.

Трапилось так, що в одному переділі поїзду Мюнхен—Авгсбург їздили самі українці. При вікні сиділи дві добродійки: пані меценасова з Бертесгадену й пані редакторова з Міттенвальду. Тільки-що поїзд рушив з місця, обидві пані почали сваритися. І то за що? За дурне вікно. Пані меценасова вважала, що як вікно буде відчинене, то вона зараз упаде трупом від продуву, який повстане в вагоні, а пані редакторова твердила, що, якщо вікно буде зачинене, то вона зараз дістане удар серця від горячі, яка панує в вагоні. Між обидвома панями сшилася страшна авантюра, вже й чужинці почали з інших переділів заглядати, аж покликали кондуктора, щоб він їх розсудив. Але й кондуктор став ні в цих, ні в тих: не знав, як має поступити.

— Пане кондукторе, — сказав хтось третій, — я вам пораджу. Ви наперед відчиніть вікно, щоб та перша пані впала трупом від протягу, а потім зачиніть вікно, щоб ця друга пані дістала удар серця від горячі. І тоді будемо з ними мати спокій.

А що, якби цей спосіб застосувати в політиці?

Раптово, отак з ясно-го неба, загреміло і схвилювало всіх. Приїхав, чи радше прилетів, особисто сам він — Голова Українського Центрального Допомогового Бюра в Лондоні. Він, який може, кому захоче, вислати оригінального американського пакунка. Звичайно — всі були розгорячковані. Недільні редактори, використавши 12 і півхвилинний побут Голови в одному таборі, зробили 37 фотографій, з яких одну навіть помістили у своїй газеті, та описали цю лебеденню подію на цілу сторінку.

В ЦПУЕ переконали Голову, що вони працюють уже так добре, що краще не можна, а, довідавшись, що він хоче їхати в Мюнхен, довірочно зрадили йому адресу СХС. Про Обласне Представництво нічого не згадували, бо і вони самі ще зовсім докладно не вирішили, чи воно для них насправді існує.

Голова автомат примандрував до Мюнхену: до СХС і, — хто його знає, яким чудом, також до Обласного Представництва. Десь, знову довірливо, він довідався, що воно таки існує і це навіть довше від централі.

Американське темпо

Написав Євген Черевань.

Аякже! Ви уявіть собі, як і тут і там готувалися його зустрічати. Студенти обидвох наших студентських ідеологій аж у театральній гардеробі позичили собі вишивані сорочки, генеральні секретарі приготували гори звітів і актів, а санітарно-харитативні голови особисто забавилися в чічеронів пана Голови.

Візитація відбувалася в американському темпі.

Год. 18,15 Голова входить до Комітету і заявляє: „Я лише на 15 хвилин”.

Год. 18,17 Генсек вручає Голові 29 і чверть кілограма звітів і меморандумів.

Год. 18,22 Голова приймає вишиваних студентів, яким заявляє: „Вибийте собі з голови”.

Год. 18,25 Генеральний секретар КУК-у звітує про національний солідаризм.

Год. 18,29 Організаційний референт кличе: „Ми хочемо єдності, допожійть!”

Год. 18,31 Голова дивиться на годинника, 8 секунд пізніше він набиває люльку. Всі зачинають говорити на-раз і неначебно скоріше.

Закінчення на 7-й стор.

Театр Скомороха

Спектакль режисерії Яреми Галайди

Наш театр-старий, як світ. Це-театр потоку здорової сатири й сонячного гумору. Театр боротьби з політичними групами, що в ім'я неіснуючих програм борються за ідеал, якого вони не знають і який не хоче їх знати. Наша форма також не сьогоднішня. Калямбури, сатири, пародії, дружні і недружні шаржі, що так буваю розвивались у нас до останньої війни, мають і тепер своїх творців. Полемічні виступи наших видатних літературних критиків, передовиці і „трибуни читачів“ в різних „Трибунах“ — потвердження цього. Це ж пародії і пашквілі в стилі славнозвісного „на городі бузина, а в Києві дядько...“. На дошках Театру Скомороха принципово панує українська мова. Малороси і ті, що тожє українці, а також і галицькі півінтелігенти — вступу не мають. Декорації ставимо примітивні, як наше емігрантське життя. Вікна відчиняємо, щоб дихати повітрям Європи і стояти якнайдалше від попечених голів, регіональних креатур і національної загумінковості. Але ми також за „геть з Європою“, тією, що смердить. Ми за — українську органічну Європу! Попереджаємо: каміння, що його різні патріоти кидатимуть на нашу сцену — пропаде в порожнечі, розкладене ураном нашої сатири на кумедні і жальогідні атоми нічогости камелюбових хуліганів. Це каміння бумерангом повернеться і впаде на їхні голови. Спектакль, що походить від слова „спекти“, розпочинаємо без суфлера. Спечемо все власними силами, бо з суфлерами — в політиці і в неополітиці — ми ніколи далеко не заходили.

Скоморох:

(входить. Він не є ані зі Скоморох, ані з Кобиляк. Це той самий придворний блазень українських князів, якого гіркої правди боялися і бояри, і вельможі, і навіть самі князі. Скоморох — древній сторож здорового глузду, нежילותерний противник глупоти, гошитаплетства і ледарства. Він сідає на княжому стільці і говорить, — наперед обдумавши що)

Панство, люди і ді-пі
Хоч прийшли часи скупі,
Хоч забракло в Унрра масла,
І на виїзд віра згасла,

ПРИСЯГА

Провідники наших політичних партій знову, оце вже вдесяте, присягають — об'єднатися у спільній праці для добра народу.

То привіт оце вам всім:
22 і 27,

Еміненції і аси,
Там на Розенгаймерштрассе,
Ну, і вам, офіри війни,
На Дахауерштрассе нойне.
Шум великий учинився —
На „Люшні“ „Іжак“ вженився.
Без сватів, дружок і тетів,
Без почесних комітетів,
Без процентів і знамен,
І без крадених імен,
І без КУК-у і без СУЖ-у
Вліз Іжак в шлю подружю,
Щоб якраз, якраз тепер,
Як нормальний глузд помер,
Як прийшли часи шалені
І є партій більш, як членів,
Більш непевностей, затемнень,
І блискучих відокремлень, —
Дати всім проводиря,
Свого сина — „Комаря“,
Щоб провадив і кусав
Всіх, хто правду потоптав,
Хто на біле каже — чорне,
А на дряхле знов — моторне,
І в полеміці вкінці
Уживає — камінці.

Всіх „Комар“ кусати буде,
І нікого не забуде.
Хоч живе лиш кілька днів,
Всі кутки він облєтєв.
І що бачив і пізнав,
В чорну книгу записав.
Все втягнув жалом в аннали,
Щоб нащадки наші знали,
Як у другу ми Руїну
Будували Україну.

Комар:

(вітає самочинно й загально-національно. Дехто каже, що його тенденційно вносять. Коли так, то видно, що за Комарем є якісь реальні фактори, які мають силу його вносити. Стає гордо і кланяється тільки живій і будівній українській стихії. Кишені порожні — не колядує, ані не розділює американських дарунків, не краде і не кандидує. Одинокий, всупереч нашій політичній традиції, на сцені не спотикається й не падає на лопатки і, запізно підвівшись, не вмовляє в маси, що це не він, але вони зашпортувались. Без окулярів: не вірить у побільшення існуючих можливостей. Чуприна й крила цілі: він не мамівський мрійник і реальною оцінкою фактів зберіг за собою і досі голову і всі глузди і клепки).

Все, що бачив я і чув, —
В чорну книгу затагнув.
Як минуться дні похмурі, —
Все це друком видам в МУР-і.
Під літерою, де Е...
Є широкє

ЦПУЕ

Наша сила — ЦПУЕ,
Всім і вся голосим.
Знаєм тільки, що живе,
Як податки вносим.
Та це влада і Сіон
Наш золотокудрий,
Тільки шкода, що у нїм
Лиш один є — му дри й.

А тепер мій скромний звук
Про маленьке слово:

КУК

Запрягли до воза Кук'у
Барана, сороку й щуку.
І колись за вікна й муку
Обіцяють куку в руку.
Слово правди — це не зра.
То ж така моя порада:
Не дримайте з Кук'у, теті,
Бо до воза приростете.

НАШІ най...

демократичні

Пластинки, незгода й бучі,
Всім во притчу і во сміх.
Відокремилась блискучо
Між собою і від всіх.

СУЖ

Про СУЖ, мій братіку, не су.
Промовить хтось із СУЖ.
Та, ди влячись на все, чим,
За дійсним СУЖ-ом тужу.
І всім, як пероносний мух,
Свій мушу жаль повісти.
Хоч маєм СУЖ і Нудо-уж,
То брак нам... журналіст

МУР

Письменників там — божа сила,
Від Самчука аж до Манила,

Ліга УПВ

Я з Лігою по дуці штама
Болить мене їх кожна пляма,
Та все ж скажу їм на раз-два:
В житті не крик, а — голова!

СУМ

... сум!

ОПУЕ-Мюнхен

Шкода муки, шкода слів,
Братія чаклунка!
Не зжєне їх з-за столів
Емпі ні бігун-ка.
Все ж на всяких паскарів
Не допоможуть ґрати.
Замість в будці юнаків, —
Вхід замурувати.

ПШУЕ-Мюнхен

Як тепер порожня миска,
Відступили для Утриєка...

Громадський Суд

За роботи всю полуду,
Можна б Суд подать до суду.

Студенти

ЦеСУС — ЦЕСУС? Сміх чи неоти?
Більше шуму, як роботи.

„Українські Вісті“

Як ще Багрянний справді дише,
На „Вісті“ шарж він сам на-
пише.

„Християнський Шлях“

Цильо-стиль в них перша кляса.
І без Дени і без Тасса
Шлях показують між ликом —
Раз пе-ро'м, то знову смик'ом.

„Наше Життя“

Півдоросле, півдитя!
Справжня відбитка життя.

„Неділя“

Свята, цнотлива і нагальна,
Залежна і автокефальна.
В неділі ріже, в будні лає.
Чого бажа, — сама не знає.

„Час“

Кепський час і гра важка,
Збігла стиранка з горшка...
Хай же „Час“ йде з часом кро-
ком
І людей не нудить бок'ом.

„Українська Трибуна“

Засіб, тактика, мета —
Вітер, крик і клевета.
Має п а с і к у й криницю,
Гріш собі, а всім — водицю.

„Орлик“

Не допоможе літр чорнила,
Як підскубані є крила.

Так виглядає

У
К
Р
А
Ї
Н
С
Ь
К
А

Д
І
Я
Л
Е
К
Т
И
К
А

в злободенній практиці.

Товариство УПВ

Хоч загнав вас дещо в кут
Незатверджений статут,
Працювати зосторожна
Навіть без статуту можна.

Мовознавці

Мовознавці за обнову.
Час знайти нам спільну мову!

„Рідне Слово“

Мово рідна, „Слово Рідне“!
Вбогий час і слово бідне.

„На Чужині“

„На Чужині“ — глузд свій має
Ледве дише, але лає.
І хоч назва всім відома,
На чужині — в них, як вдома.

КОС

Продає він для народу
В будці зупу, в зупі воду.
Скрізь моральний сенс роз-
носить,
Бо не сіє, але косить.

ЛЯБОР

У Ляборі — лейбуристи.
Ані йти їм, ані плисти...
І лежить, неначе камінь,
Вщерть обмотаний к в и т к а м и.

Жіноча праця

В них машина — перша карта,
Більше цінять, як річ варта.
Як так буде, як є нині,
То одружусь на машині.

Наша друкарня

Набирає від руки
І людей і черенки.

„Комар“

Сам „Комар“ себе не вкусить.
Скривин' теж його не вдушить,
А що знає людські хиби —
Сам собі вже вибив шиби.

А від Славутича до Брика —
Плеяда прізвищ страх велика.
Наради, з'їзди в шумі, в славі:
Грицай і Шерех, і Державин...
Та, ради Бога, майте совість
І нам нарешті дайте повість!

ОМУС

Писать про це аж віршик
хвацький,
Чи варті Омус і Блавацький?
Тож я приєднуюсь до купи
І ані словечка про — трупи.

Театральна студія Й. Гірняка

Ви повні розмаху, як мур,
І дух у вас стрілецький,
Лиш ставте менше авантур,
Хоча вони й мистецькі.

Мюнхенська опера.

Ані залі, ані бюрка,
Тільки Горн і усміх П'юрка...
Звідти лямпна, звідси дошка,
Скрипка й бубон і йде... „Тоска“.

СХС

Христос родився, чи воскрес,
Давайте всі на СХС!
А тих, що поміч там дістали,
Нема, бо ждучи, повмирали.

Промова Никифора Щербатого

делегата на Другий З'їзд Української Еміграції в Регенсбурзі.

Виголошена, нажаль, до себе самого, бо з уваги на уклад сил, що заіснував на З'їзді, — де, як відомо, було 26 відокремлених та збаламучених і 22 скукізовані голоси, — для насправді безпартійного делегата сірої маси з'їдачів хліба доступ до трибуни був таки неможливий.

Шановні Збори! Я протестую! Не тому, щоб я був якимсь зверхпатріотом, що протестує принципіально. Але — ви, аранжери й дириженти З'їзду, наговорились до схочу по коридорах і закамарках, торгуючись за теплі місця в централі, а я, справжній представник безпартійного народу, за десять хвилин таки не дам ради. Справ у мене, поза протестом, багато. Бо, коли ви думаєте, що я тут приїхав для декорації і підношення рук за тим, до чого ви десь там доторгувались, то я вам ще раз кажу: протестую.

Звіти мені не подобалися. Півтора дня їх слухаю і нічого не розумію. Що є і як є? Де ми були тому два роки і де ми є тепер? В таборах їсти нема що, але є вибори і боротьба. За що? Чи вкуші, чи окремо? Хто хоче вкуші, то добре, єдність не зашкодить, але, як хтось хоче окремо, то чого нам голову морочить і хрунів на голови таборів вишвіндлює. Треба, щоб у голови була голова, не головка капусти.

Або з тим виїздом — чиста кумедія. До Америки їдуть інші, а ми лише реєструємося і платимо вкладки від переселення. Хотіли їхати в Бельгію. Ней би там — може там і добре, хто його знає, треба спробувати, а тут бах — написав той у „Трибуні“, що маємо час і не спішімся, глядім, що буде з нашими каліками й інтелігентами, ну й сидимо досі, а москалі їдуть, аякже! Ви кажете: або всі, або ніхто, а я думаю, що або всі, або бодай половина. Не чекати аж з голоду помремо.

Наші фінанси з централі, тому злі, що там сидить фаховий чоловік. Бо в нашому селі було так: була кооператива і все було в порядку, доки ми самі господарили. Але, як потім прийшов фаховий справник, то зараз зробив таку маньку, що ми мусіли добре кишені повивертати, поки знову підреперувалися. Тому я ще раз кажу: з фахівцями — добре, але треба, щоб якийсь порядний чоловік дивився їм на пальці.

Потім з тою допомогою... Панове, хто кому допомагає? Така собі СХС. Ніби добре, що вона є, бідний чоловік має бодай надію, що щось від неї дістане, і вже йому легше, але з тими папіросами, то таки встид. Для тих, що в таборах, не належалось, а для тих, що на приватках, не було. Де ж вони є? Знає це ЦПУЕ? Або знає воно, скільки СХС витрачає грошей на платні для себе, а скільки на допомогу для нас? А як не знає, то яке воно ЦПУЕ?

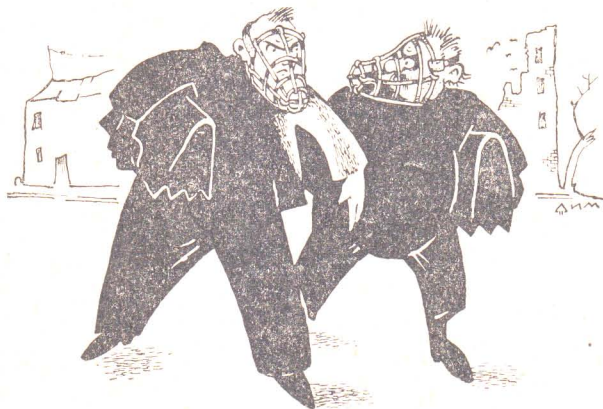
Щодо редакторів, то згода — намордники їм! Але тому пану редакторові, що той внесок поставив, я пропоную і піддаю під голосовання — так же намордника дати. Його статті також лізуть нам боком.

Так, так, пане президенту, я знаю, що мінуги, на те і є годинник, щоб показував мінуги. Ще тільки два абзаци про політику. Нехай собі — можуть бути і ці, і ті. Хай ці називають тих меме-

ками, а ті цих бандураками. Нехай. Але, щоб людям вибивати шиби, або прокураторів викидати з посади за те, що вони протестують, як референти безпеки стягають речі з магазину, або різати людські свині і шинки посилати до Унрри, то це вже є — живе свинство. І я такого голову табору або скинув би, або всипав би прочухана тим, що допомагали його обірати. І я вам тут, панове політики, заявляю — або погодіться, або, як ні, то ми, народ, вас, до біса, самі погодимо.

Я вже кінчу: скажу лише, шкода, що ті торги по коридорах і убікаціях до нічого не довели і ми тут, властиво, надаремно з'їхалися і задурно чотири дні об'їдали регенсбурців. Але, для святого спокою, нехай в ЦПУЕ залишається тимчасом стара управа. То навіть добре, що наш провідник є Мудрий, але я, від імені народу, який мене обрав і сюди вислав, прошу його, нехай він нас також не вважає за дурних. Нехай так керує нашим життям, щоб менше було в нас бекання і мекання, а більше справжньої і дружньої праці.

Із резолюцій З'їзду ЦПУЕ:

Спосіб на редакторів.

Год. 18,32 Голова подає руку репрезентантам діпі-стського народу. В год. 18,37 він був уже в українському університеті, де повних 6 і пів хвилини цікавився здобутками нашої запротореної науки. З тієї нагоди він виголосив тричвертимінутову промову.

Після вечері, о год. 22-ій, Голова був знову в СХС, де його дожидали святково повдягані службовці й однопартійці. З уваги на довге чекання, вони викурили всі папіроси, що прийшли з Заморя до розподілу між мюнхенських приватників.

Голова, що є також молодий, хоч одночасно він сотник канадійської армії, призначив тій розбурханій молоді 22 хвилини. Він прийняв інженерів, які вмудрилися і вислали лише одного уповноваженого, і кадетників, і деяких відмолоджених професорів. Спеціально виставлена почесна варта не допускала до Голови тих, які могли б сказати дещо інше, ніж вони звітували. З редакторами, що зібралися на інтерв'ю, вийшов — пшик. Відокремлені образилися, бо їх кадетники відокремили з кімнати, а скукізованих не впустили. Але пресова конференція, чи, як це потім офіційно названо, розмова з працівниками „Укр. Трибуни“, таки відбулася, бо схе-ський майордом представив Голові кількох студентів і гімназистів за редакторів.

Підчас свого побуту Голова сам говорив мало. Він нічого не обіцовав, нікого не потішав. Усе мотав собі лише на те місце, де йому згодом виростуть вуси. Зате його Дружина, ніжна і щира українська душа, якої ще не опанувало американське темпо, а яка радше нічим не відрізняється від наших пань із Києва чи Львова, в одному антракті сказала:

— Нам є дуже прикро, що ми вам, властиво, нічим не можемо допомогти.

Афідавіт, але...

„для того, щоб виїхати в Америку, чоловік мусить мати 150, жінка 210 доларів“ (3 листа від вуйка).

Бачиш, он сама Америка визначила вам ціну!...

Небезпечна правда

Жіночий часопис „Громадянка“ у своїому 3-му числі, в статті п. з. „Говорім правду дітям!“ пише між ін. дослівно так: „...моє тіло (життє) робилося більшим і я відчувала, як ти там ворухилося“.

Юрчик: Вуйку, чи ти теж відчуваєш, як воно ворухиться?

Вуйко (лише думає собі): „Громадянка“ краще зробила б, якби порадила жінкам говорити правду... своїм чоловікам.

Кажуть, що...

...українські скитальці в Європі створили Діловий Комітет для матеріальної і моральної допомоги нашим братам в Америці, Канаді й Аргентині. Діловий Комітет розпочав уже збірку старих одягів і харчів. Членом Комітету заборонено літати за море й організувати ріжні допомогіві імпрези. Справу розв'язано по-американськи: кожний скиталець допомагає одному заокеанському укритаєві. Українські скитальці, виконайте свій харитативний і національний обов'язок супроти наших давньозапроторених братів!

...організаційний референт ЦПУЕ зголосив внесення заборонити Театральній студії Й. Гірняка грати в таборах музичну казку „Сон української ночі“. Причина цього така: Наші діністи в Берхтесгадені так захопились Мамаєм і його політичною програмою, що зараз таки після вистави згаданого „Сну“ пашківську республіку оголосили і в себе, зірвавши стосунки зі своїм ОПУЕ.

...загальні збори директорів харчівні „Корпорації Об'єднаних Спекулянтів“ у Мюнхені одноголосно вирішили святкувати в майбутньому, крім американських, німецьких і українських, також і — жидівські свята.

...головний редактор „Українських Вістей“ пише брошуру п. н. „Чому мені вибили шиби“.

...УГВР видала спеціальний обіжник для своїх віцеміністрів і директорів департаментів, у якому доручається їм прискорити акцію поділу наших скитальців на українців і — бандерівців.

...вступ до табору „Орлик“ (1 н. м.) є вдвоє дорожчий, ніж вступ до зоологічного городу (50 фен.).

...в таборі в Мітенвальді відбувалася жіноча революція, під час якої пролило багато невинної... зупи. Жінки визначних таборових громадян приймали особисту участь у боях, тягаючи одна одну за волосся і називаючи себе взаємно справжніми іменами. Причина: з дитячою зупою не можна робити швіндлів.

...в майбутньому дівчата платитимуть локсусовий податок, молодіці — оборотовий, а старі дівки податок від нерухомостей.

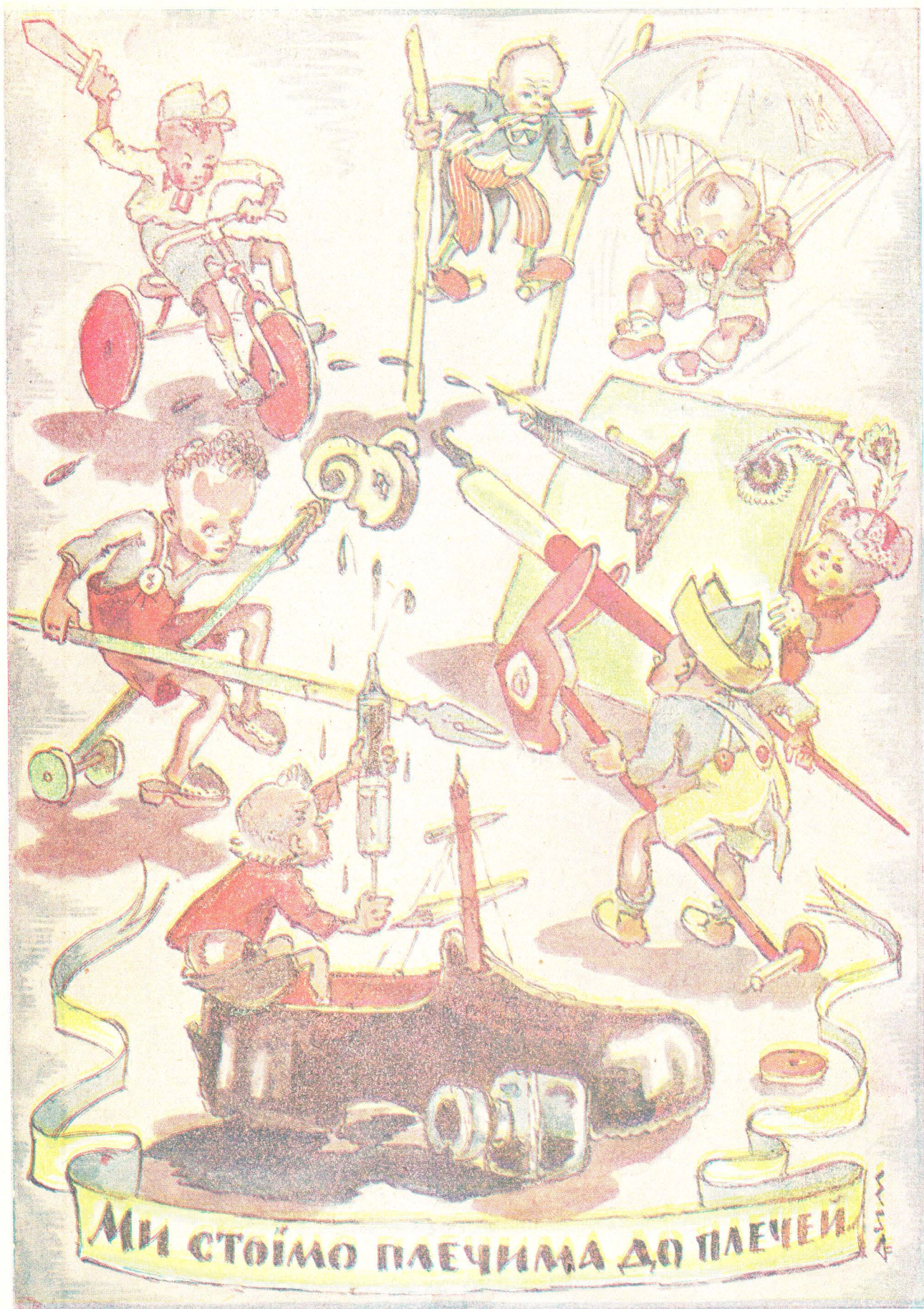
„Комар“ („Іжак“) — двотижневик сатири, карикатури і гумору. Виходить 1 і 15 кожного місяця. Передплата на 3 місяці — 15 н. м. Ціна окремого числа 3 н. м. Вид. Спілка „Скоморох“. — Редактор Євген Черевань. Друк С. Слюсарчук Мюнхен.

Authorized by Information Control Division
Editor J. Lycholitz.

Адреса Редакції і Адміністрації:
Zeitschrift „The Hedgehog“, München 8, Rosenheimerstr. 46a.
Урядові години: від 11—13 год. В неділі, свята і суботи сторін не приймається.

Ріж, бий, невіру бісурмена!

Т. Шевченко

Не зважаючи на пресове перемир'я, в наших газетах і далі бавляться в війну